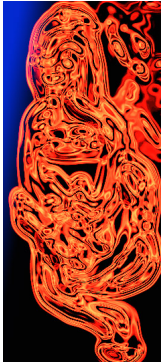

Jaroslav Bednárík

*Ľudia rodia deti preto,
aby nevymrela smrť.*

□□□□□ *Efezan Herakleitos*

Drevenice malej dediny v strede Európy, čo ich každú zimu gníavi sužujúca záľaha snehu, by sa najradšej na všetko vykašľali a odišli by do teplých krajín, kdesi k pobrežiu mora, ale nemôžu, pretože ich základy sú pevne späté s kamenistou pôdou, na ktorej stoja. Pôda nedáva svojim obyvateľom dosť obživy, a tak približne tristo občanov musí chodiť nakupovať do obchodu, ktorý je v dedine jeden jediný a otvorený je len od ôsmej ráno do tretej poobede, a aj to iba vtedy, ak nie sú predavačky napité. Od štvrtej poobede je otvorená iba krčma, bývalá zemianska kúria, ale v úzkej výčapnej miestnosti, kde sa večer tlačí zo dvadsať domácich, sa okrem piva a tuhého dajú kúpiť iba dva-tri druhy konzerv a nejaké zosušené keksy. Žije sa tu teda ťažko, ale ľudia sa nesťažujú, zvykli si na svoj údel, len keby nebolo tých domčekov, čo stále vrzgajú o mori.

Náboženstvo sa za posledné dve storočia vykryštalizovalo do katolíckeho a najmä posledných päť rokov sú bohabojní obyvatelia spokojní s mladým pánom farárom, ktorý dodržiava všetky potrebné zvyky, a pritom sa mu darí osviežiť prísny katolícky úzus hrou na gitare v kostole a spievaním vlastných náboženských piesní, čo sa, pravda, spočiatku stretlo s istým nepochopením najmä v radoch starších, ale na druhej strane rytmické údery na pokrivené drevo pritiahli do kostola pár mladých, ktorí tu v poslednom čase vyrástli a už im hrozilo, že ich moderná doba odnaučí pozeráť sa s úctou k nebesiam a na Ukrižovaného. Našťastie, nestalo sa tak, a pán farár si svojím nekonvenčne konvenčným prístupom získal obľubu i v iných farnostiach, ba i u cirkevnej vrchnosti. Veľmi vydarený bol jeho nápad presvedčiť chlapcov, aby z vysokého kopca nad dedinou vyrúbali zopár stromov a urobili zjazdovku. U nadriadených prešibane vymohol príspevok na lyžiarsky vlek, a ak je cesta cez hory dostatočne zjazdová, do obce sa schádzajú lyžiari zo širokého okolia. Sú to začiatky nového rozvoja obce a pán farár dúfa, že v budúcnosti bude dedina z cestovného ruchu profitovať. Pri týchto aktivitách mu užitočne pomáha kostolník, farárov rovesník, človek mierne neduživý, ale slobodný, takže má dosť času venovať sa rozličným záležitostiam. (Niektorí bumbajovia tvrdia, že to nerobí celkom nezištne, v mladosti sa vraj u neho prejavili homosexuálne sklony, a že sa občas pri omši s úľubou díva na pána farára, ale to sú iba dohady, a ja si myslím, že by si v tomto smere nikdy nič na pána farára nedovolil - príliš si ho vážil, než aby naštrbil ich vzťah sexom. Pre nás je to nepodstatné a, ostatne, je to jeho vec. Ak by sme silou-mocou chceli vystopovať príčiny jeho domnelej zisťnosti, obráťme svoje myšlienky tým smerom, že s prísunom nových tvárí sa aj jemu skýtajú nové možnosti. Či si myslíte, že buzeranti nelyžujú? A že sa pri omši rád díva na pána farára? Celá dedina sa naňho díva, pretože pán farár hovorí pútavo, neprerušovane, dojímavo a jeho reč je plná obrazov.)

Dar reči pán farár obratne využíva i pri rozhovoroch so svojimi spolubratmi. Pri omšovom víne ich mnohých, teda prevažne mladších, presvedčil, aby si aj oni prišli užiť z krásy lyžiarskeho športu, a veru mnohí prišli, neľutovali a opäť sa vracali. Tak ste mohli na svahu vidieť preháňať sa na lyžiach aj päť - desať farárov a pozerali by ste, ako im to ide!

Tentoraz, v období medzi Vianocami a koncom roka, mali na fare zvlášť dôležitú a príjemnú návštevu. Na lyžovačku sa nechal presvedčiť sídelný biskup, nie najmladší, ale ani príliš starý. Za mlada sa venoval rôznym druhom športu, a tak mu prišlo vhod trochu si oddýchnuť v krásnom prostredí, ďaleko od špinavého snehu mesta. Na tretí deň po jeho príchode Pánbožko otvoril snehovú perinu a sypal a sypal. Sneh stratil vyjazdenú kvalitu, a i keď pán farár pána biskupa do rána piesňami presviedčal, aby nešiel lyžovať, že je to nebezpečné, že ani on sám by nešiel (a pán farár veru lyžoval čertovsky dobre), pán biskup sa nedal presvedčiť a na kopec s prevýšením štyristopäťdesiat metrov išiel. Bola to chyba alebo osud? Čo sa dialo hore nevie nik, isté je, že keď pán biskup neschádzali, vybrali sa na vrch zjazdovky pán farár a kostolník a pohľad na polomŕtveho biskupa ich nijakovsky nepotešil. Pán biskup totiž bezvládne ležal pri strome, evidentne nesvoj. Neprítomného duchom ho s ťažkosťami zniesli dole, vietor silnel, až nepočuli vlastného slova, a tak dohadom, že pán biskup vravel nejaké tajomstvá, sa môžeme iba zasmiať. Roztrasenému kostolníkovi by ste do zadku vlas nevopchali, a keď mal zakúriť vo

vyhasnutých kachliach, tak sa mu triasli ruky, že rozsypal drevo široko-d'aleko po dvore fary.

Dalo by sa čakať, že pán farár a jeho pomocník zavolajú lekára, no v dedine odrezanej od sveta dvojmetrovými závejmi prašanu a veternou smršťou, to nie je také jednoduché. Ako na potvoru vypovedal službu telefón. Pána farára máločo vyviedlo z miery a dlhý pobyt v tomto zapadákovom všeličomu naučil. Napríklad ľudovému liečiteľstvu a rôznym druhom psychoenergetického pôsobenia.

Bledý kostolník uvaril sebe a biskupovi posilňujúci čaj z nasušených bylín. Dobré mu padol, rozbil tým však jediný čajník, a tak musel variť ešte raz, v hrnci. Ktovie, prečo bol taký roztrasený?

Pán farár medzitým uložil pána biskupa do perín a rukami zmeral jeho auru, to jest biopole okolo tela. Aura bola taká slabá, až si farár myslel, že od šoku mu vyschli psychické predpoklady energeticky posilňovať slabšie organizmy, a tak pomáhať svojim bližným. Nebola to pravda. Farárov strápený krvavý mozog pracoval na plné obrátky.

O chvíľu pán biskup otvoril oči, ale nič nehovoril. Farár si spomenul, že na pôjde má odložené liečivé olejomaľby, ktoré mu kedysi bol býval daroval jeho spolužiak zo štúdií. Vybehol pre ne a pána biskupovi ich polhodinu držal pred mdlými a vyvrátenými očami. Keď sa nepozornému kostolníkovi konečne podarilo uvariť čaj a naliali z neho do úst biskupovi, znavene si sadli na ručne vyrezávanú truhlicu. Bezuzdná meluzína za oknom akoby sa vysmievala ich márnej snahe vzkriesiť biskupa. Rev spoza okna sa stupňoval, a v jednom okamihu si obaja uvedomili, že to nie je len huk víchra, ale aj zavýjajúceho auta, čo sa márne snaží dostať po briežku o dve drevenice d'alej - do domu, čo ako chatu používa lekár z okresného mesta.

Ako zázrakom naozaj prišiel lekár, internista, ale veľmi im nepomohol. Ani jemu sa nepodarilo pána biskupa oživiť. Medzitým sa zotmelo, a keďže vypadol aj elektrický prúd, sedeli všetci pri petrolejke a premýšľali nad zmyslom života. O jedenástej sa stav biskupa ešte viac zhoršil, čo sa prejavilo sťaženým dýchaním a chrčaním. Bolo jasné, že melie z posledného. Potvrdil to i prítomný lekár. „Už mu asi niet pomoci,“ povedal pomaly a rozvážne, ukladajúc vyšetrovacie prístroje do kufríka, akoby pochovával mŕtvolu.

„Naozaj si myslíte, že jestvuje druhý svet?“ prekvapivo zákerne zamrmlal kostolník. Otázka

Ludia z údolia

Napísal Jaroslav Bednárík

Pondelok, 26 Október 2009 17:42 - Posledná úprava Piatok, 31 December 2010 13:04

zavisla vo vzduchu ako neistá smrť. Oči živých, prehĺbené plastickým svetlom petrolejky, zneisteli. Zoči-voči rozkladajúcim sa zložkám biskupovho biopoľa nebolo ľahké nájsť správnu odpoveď.

„Pán biskup, ste ešte tu?“ opáčil farár. Biskup otvoril oči.

„Nemám zálohované diskety,“ povedal. Kto to povedal? On?

Pán farár sa zamyslel: „Vidíte, keď hovoríte s človekom, nikdy neviete, či hovoríte s Bohom alebo 'zbohom'!“